

1473 versi, arcibus fidos sibi viros, & sceleris conscios præficiunt.

1474 Affuit interim Coriolanus, qui, dissimulata injuria, nunciat Reginæ, compertum Venetis esse, Ægyptiorum Regem Carlotæ Cypri regnum promississe: præmissum itaque se ab classis imperatore, ut ipsi & Cypriis nunciaret, uti bono animo essent: adventare Superantium legatum cum octo triremibus, ac brevi post Mocenicum ipsum cum reliqua classe affuturum: paratos esse Venetos Reginam, & puerum ex ea natum, cum toto regno ab omni externa injuria tueri. Ad eum nuncium Regina cum omnibus bonis in spem erecta est. Conjurati contra, suis vehementer rebus timere cœperunt. Quarto inde die legatus affuit: sub cujus appulsum duo ex conjuratis, accepta fide, ad eum venerunt: hi multa de iis quæ acciderant locuti, culpam cædis in unius Cornarii avaritiam rejicientes, pollicentur se & alios omnes in pristina fide mansuros, nec se antiquius quicquam habituros, quam ut Venetam omni tempore colant amicitiam. Superantius, etsi videbat insulanorum verba factis non respondere, tentavit tamen eos ad sanitatem retrahere, affirmans fore, ut Veneti nominis non amici tantum, sed amicissimi crederentur, si arces & vectigalia Reginæ continuo restituerent. Nam quod ad Cornariam cædem attineret, eam injuriam privatam non publicam esse, dicere. Irent igitur, & ea ratione suum in Venetos studium probarent. Promiserunt illi secundum legati postulata se facturos: sed quum alia atque alia causantibus, ludificationem eam esse apparuit, tum Superantius & ad imperatorem & ad Senatum scripsit, Reginam nefaria paucorum conspiratione cum filio oppressam, ac nisi mature subveniatur, fore ut brevi post & regno & regio nomine spoliaretur. Venerat interim ad Mocenicum conjuratorum orator: quo amarissimis verbis increpito, ac sine spe ulla pacis misso, ipse periculo rei motus, etsi Triadanum Gritum sibi successorem designatum sciebat, haud tamen in re tam atroci desidendum ratus, septem triremibus quæ ad Syriacam & Alexandrinam negotiationem